

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w N.
o ustalenie istnienia prawa,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje radcy prawnemu D. B. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 23 kwietnia 2020 r., zaskarżając ten wyrok w części, w jakiej Sąd oddalił apelację powoda, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie oraz uchylenie w całości orzeczenia Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania przez błędne przyjęcie, że strona powodowa nie zaoferowała dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia złożonej przez powoda apelacji, mimo pobieżnego rozpoznania istoty sporu. Skarżący zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 385 k.c. oraz art. 84 k.c. Zdaniem skarżącego, analiza akt postępowania, w szczególności przedłożonych przez powoda dowody z dokumentów, ukazują zasadność jego roszczeń.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o oddalenie skargi oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien więc wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania skargi kasacyjnej powoda za oczywiście uzasadnioną. Argumentacja skarżącego sprowadza się do

kwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych. Natomiast zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Już tylko z tego względu wywód dotyczący oczywistej zasadności skargi nie może być uznany za przekonujący.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do treści art. 102 k.p.c. Ponadto, Sąd Najwyższy na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 68 ze zm.) oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) - mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 - przyznał adwokatowi D. B. od Skarbu Państwa kwotę 2700 zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

ke